

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 85.745 van 1 maart 2000

A. 61.112/VIII-863

In zake : **VAN MULLEN** Jean-Marie,
avenue de France 683
6900 Marche-en-Famenne,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE RAAD VAN STATE, VIIIE KAMER,

Gezien het op 1 december 1994 ingediende verzoekschrift, waarbij Jean-Marie VAN MULLEN de nietigverklaring vordert van het besluit tot definitieve ambtsontheffing door ontslag van ambtswege dat ten aanzien van hem is genomen door de Minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken op 23 november 1994;

Gelet op arrest nr. 52.039 van 8 maart 1995 waarbij de vordering tot schorsing wordt afgewezen;

Gelet op arrest nr. 76.152 van 7 oktober 1998 waarbij de uitspraak wordt uitgesteld en aan het Arbitragehof een prejudiciële vraag wordt gesteld;

Gelet op arrest nr. 129/99 gewezen door het Arbitragehof op 7 december 1999;

Gelet op de beschikking van 16 december 1999 waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 21 januari 2000, de datum waarop ze is uitgesteld tot 18 februari 2000;

Gehoord het verslag van de heer GEUS, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. THIRY, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van Mevr. FLABA, luitenant van de rijkswacht, die voor de verweren de partij verschijnt;

Gehoord het andersluidend advies van de heer HERBIGNAT, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende gegevens nuttig zijn voor het onderzoek van de zaak :

1. Verzoeker treedt in dienst van de rijkswacht op 29 juni 1967 en wordt op 26 juni 1968 benoemd tot wachtmeester en op 26 september 1984 tot eerste wachtmeester.

2. Op 29 juli 1987 wordt hij beschuldigd van en in hechtenis genomen wegens valsheid in geschrifte en gebruik van valse stukken door een ambtenaar, passieve omkoping van een ambtenaar, verduistering door een ambtenaar en schending van het beroepsgeheim, omdat hij in de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie, hulpofficier van de procureur des Konings, op 24 juli 1987 een proces-verbaal heeft opgemaakt, waarin op onjuiste wijze melding wordt gemaakt van de omstandig-

heden waarin Pierre BAULOYE aangehouden werd, en op 25 juli 1987 een proces-verbaal heeft opgemaakt, waarin foutieve vermeldingen opgenomen staan met betrekking tot een wagen van het merk Rolls Royce, die door voornoemde Pierre BAULOYE gebruikt werd, op 29 juli 1987 75.000 frank heeft aangenomen, aangeboden door een zekere VAN TICHELEN opdat deze laatste op de hoogte zou worden gehouden van het onderzoek aangaande BAULOYE, omdat hij documenten, sleutels en waardepapieren bewaard heeft die door BAULOYE zouden zijn afgegeven op het ogenblik van zijn aanhouding en deze aanhouding gemeld heeft aan een journalist, die BAULOYE heeft gefotografeerd, en achteraf informatie heeft verstrekt aan die journalist.

3. Commandant BOURGUET, destijds districts-commandant van Ciney, neemt contact op met de onderzoeks-rechter die met de zaak is belast. Deze stemt ermee in dat de officier zich naar de gevangenis begeeft om verzoeker te horen "op voorwaarde dat de betrokkene niet wordt ondervraagd omtrent de feiten die het afgeven van het aanhoudingsbevel tot gevolg hadden, te weten valsheid in geschrifte en gebruik van valse stukken, verduistering van inbeslaggenomen voorwerpen en omkoping van een ambtenaar" omdat het onderzoek was opgedragen aan een andere politiedienst, in casu de gerechtelijke politie.

4. Op 3 augustus 1987 wordt een procedure van schorsing bij ordemaatregel in gang gezet tegen verzoeker die met ingang van 6 oktober 1987 wordt verwijderd uit de rijkswacht. Deze maatregel zal herhaaldelijk worden verlengd en de laatste maal met ingang van 6 juli 1990 tot na afloop van de gerechtelijke procedure. Er wordt bepaald dat ze een einde zal nemen uiterlijk zes maanden na een definitieve rechterlijke uitspraak.

5. Op 27 augustus 1987 maakt onderzoeksrechter VAN ESPEN een proces-verbaal op waarbij hij een afschrift voegt van de door de heer Jean-Marie

VAN MULLEN opgestelde verklaring, welk stuk door laatstgenoemde is opgesteld in de vorm van een memorie in het kader van een administratief dossier van tuchtrechtelijke aard"; die verklaring is toegezonden door rijks-wachtkapitein VOURGET van de brigade van Ciney.

6. Verzoeker wordt op 9 september 1987 opnieuw in vrijheid gesteld.

7. Op 29 januari 1991 wordt hij door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar, met uitstel gedurende drie jaar, tot een geldboete van 1.500 frank wegens valsheid in geschrifte en gebruik van valse stukken, omkoping en schending van het beroepsgeheim. De rechtbank verklaart zich onbevoegd om uitspraak te doen over de tenlastelegging van verduistering omdat het onderzoeksgerecht de zaak niet naar de correctionele rechtbank heeft verwezen.

8. Dat vonnis wordt in al zijn bepalingen bevestigd door het hof van beroep te Brussel op 26 juni 1992.

9. Het arrest van het hof van beroep wordt op 27 januari 1993 verbroken door het Hof van Cassatie dat het geding verwijst naar de kamer van inbeschuldigingstelling van het hof van beroep te Luik. Op 23 juni 1993 verwijst dit hof verzoeker op grond van al de tenlasteleggingen naar de correctionele rechtbank te Dinant.

10. Bij brief van 9 december 1993 geeft de procureur des Konings van Dinant verzoekers raadsman kennis van zijn voornemen de zaak niet te laten voorkomen, aangezien volgens hem de feiten sinds 12 november 1993 verjaard zijn.

11. De rijkswachtcommandant van de territoriale groep van de provincie Namen vraagt de procureur-generaal bij het hof van beroep te Luik op 4 februari 1994 toestemming om kennis te nemen en een kopie te maken van het strafdossier. Deze toestemming wordt hem op 8 februari 1994 verleend.

12. Aangezien verzoekers schorsing bij ordemaatregel op 11 mei 1994 ten einde loopt, wordt zij eerst drie maanden en vervolgens tot 12 december 1994 verlengd omdat hem op 18 december 1991 in Neufchâteau heling, diefstal of verduistering van waarpapieren in de zaak bekend als de zaak "van de gestolen waardepapieren", ten laste wordt gelegd.

13. Op 29 juni 1994 besluit de rijkswachtcommandant verzoeker te verwijzen naar een onderzoeksraad teneinde een advies te verkrijgen over zijn voorstel tot definitieve ambtsontheffing door ontslag van ambtswege, voor de feiten die als volgt worden omschreven :

- "a. de betrokkene heeft van de genaamde VAN TICHELEN een som van 75.000 frank aangenomen als dank voor het op diens verzoek regelen van een ontmoeting tussen BAULOYE en een onderzoeksrechter;
- b. terwijl tegen BAULOYE een internationaal aanhoudingsbevel van kracht was, dat kort na zijn ontmoeting met de onderzoeksrechter was uitgevaardigd, heeft eerste wachtmeester VAN MULLEN hem aangehouden.
In het door hem opgemaakte proces-verbaal heeft eerste wachtmeester VAN MULLEN vermeld dat BAULOYE zich had aangeboden op de zetel van de eenheid, terwijl hij hem in feite had voorgesteld hem met een dienstwagen te gaan halen in AKEN, wat hij heeft gedaan;
- c. eerste wachtmeester VAN MULLEN heeft een bevriend journalist, de heer Michel MOTTE, telefonisch meegedeeld dat hij een interessante aanhouding zou verrichten en onder een bedrieglijk voorwendsel heeft hij BAULOYE naar buiten doen komen opdat de journalist een foto van hem zou kunnen nemen;
- d. in het voornoemde proces-verbaal heeft eerste wachtmeester VAN MULLEN het bestaan van een

koffertje verzwegen dat hem onderweg door BAULOYE overhandigd was. Hij heeft het bestaan van dat koffertje ook verzwegen voor de leden van de gerechtelijke politie van Brussel, die BAULOYE dienden over te brengen.

Na hun vertrek heeft hij de in het koffertje gevonden voorwerpen in een enveloppe gestoken. Het ging onder andere om een som van 1.820 DM, DRIE sleutels en enkele documenten. VAN MULLEN heeft deze enveloppe vervolgens in de bureaulade van zijn dienstchef geplaatst, met de vermelding "BAULOYE-Na te gaan". Uit het onderzoek dat later plaatsvond, bleek dat het om de sleutels van bankkluizen ging, waarin BAULOYE de frauduleuze boekhouding van het Paul HYMANS-centrum bewaarde;

- e. toen hij een wagen van het merk ROLLS ROYCE diende terug te bezorgen, die aan het CSB gesignaleerd was wegens "verduistering van een auto" en ondergebracht was in een garage in LUIK, heeft hij de richtlijnen van de onderzoeksrechter niet nageleefd doordat hij zelf die wagen heeft bestuurd. Bovendien heeft hij in het proces-verbaal dat hij bij die gelegenheid heeft opgesteld, bepaald dat het om een "voertuig" ging "ten aanzien waarvan wij vragen het naar de zetel van de eenheid terug te brengen". Een zekere HENRARD, die hem begeleidde, heeft hij doen verklaren : "op uw verzoek en in uw gezelschap breng ik u deze wagen terug op de zetel van uw eenheid"."

14. De onderzoeksraad komt op 27 oktober en 4 november 1994 bijeen. Hij ondervraagt verzoeker langdurig, neemt kennis van de memorie en van de door verzoeker ingediende stukken, hoort vijf getuigen en verzoekers raadslieden en geeft vervolgens op 5 november 1994 het volgende advies :

"7. GEMOTIVEERDE ADVIEZEN VAN DE ONDERZOEKSRAAD

- a. Om 00.15 uur heeft de Raad bij geheime stemming op vraag nr. 1 geantwoord :

- VRAAG 1

Zijn de feiten bewezen ?

Wat de hierboven vermelde punten 3. c. (1) - 3. c. (2) - 3. c. (3) - 3. c. (4) - 3. c. (5) betreft.

- ANTWOORDEN

3. c. (1) JA : vijf stemmen	NEEN : nul stemmen
3. c. (2) JA : vijf stemmen	NEEN : nul stemmen

3. c. (3)	JA : vijf stemmen	NEEN : nul stemmen
3. c. (4)	JA : vijf stemmen	NEEN : nul stemmen
3. c. (5)	JA : vijf stemmen	NEEN : nul stemmen

- b. Om 02.30 uur, na over de zaak te hebben beraadslaagd en teneinde daarover uitspraak te doen, heeft de Raad, bij geheime stemming, geantwoord op de volgende vragen en vastgesteld dat de antwoorden op die vragen als volgt uiteenvielen :

- **VRAAG 2**

Zijn de feiten ernstig ?

Wat de hierboven vermelde punten 3. c. (1) - 3. c. (2) - 3. c. (3) - 3. c. (4) - 3. c. (5) betreft.

- **ANTWOORDEN**

3. c. (1)	JA : vijf stemmen	NEEN : nul stemmen
3. c. (2)	JA : vijf stemmen	NEEN : nul stemmen
3. c. (3)	JA : vijf stemmen	NEEN : nul stemmen
3. c. (4)	JA : vijf stemmen	NEEN : nul stemmen
3. c. (5)	JA : vijf stemmen	NEEN : nul stemmen

- **VRAAG 3**

Zijn de feiten onverenigbaar met de staat van lid van het rijkswachtpersoneel ?

Wat de hierboven vermelde punten 3. c. (1) - 3. c. (2) - 3. c. (3) - 3. c. (4) - 3. c. (5) betreft.

- **ANTWOORDEN**

3. c. (1)	JA : vijf stemmen	NEEN : nul stemmen
3. c. (2)	JA : vijf stemmen	NEEN : nul stemmen
3. c. (3)	JA : vijf stemmen	NEEN : nul stemmen
3. c. (4)	JA : vijf stemmen	NEEN : nul stemmen
3. c. (5)	JA : vijf stemmen	NEEN : nul stemmen

- **VRAAG 4**

Dient ontslag van ambtswege te worden uitgesproken ?

- **ANTWOORDEN**

JA : vijf stemmen
NEEN : nul stemmen

Rekening houdend met het resultaat van vraag nr. 4, worden de volgende vragen niet gesteld.

- c. Overwegende dat op de vragen nrs. 1, 2, 3 en 4 met eenparigheid van stemmen met JA geantwoord is, zodat de Raad van oordeel is dat definitieve ambtsontheffing door ontslag van ambtswege dient te worden uitgesproken om de volgende redenen : de Raad is unaniem van oordeel dat de ten laste gelegde feiten bewezen, ernstig en onverenigbaar zijn met de staat van lid van het rijkswachtpersoneel. De Raad heeft in zijn onderzoek, ondanks een grote territoriale ervaring, een hele reeks ernstige beroepsethische fouten opgemerkt, het voortdurende gebrek aan doorzichtigheid en samenwerking, het flagrante niet-eerbiedigen van door de onderzoeksrechter opgelegde richtlijnen en het achterhouden van belangrijke onderzoekselementen";

15. De Minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken neemt op 23 november 1994 de bestreden beslissing die hij met de volgende redenen omkleedt :

- "a. Na onderzoek van het dossier ben ik van oordeel, en met mij de hiërarchische chefs, de rijkswachtcommandant en alle leden van de onderzoeksraad, dat de feiten opgenomen onder het hierboven vermelde punt 2.a., ernstig en onverenigbaar zijn met de staat van lid van het rijkswachtpersoneel.
- b. Zowel het aantal en de ernst van de feiten in het algemeen, als hun spreiding in de tijd, en inzonderheid het aannemen van een bedrag van 75.000 frank, wijzen ten aanzien van eerste wachtmeester VAN MULLEN op een overduidelijk en totaal onaanvaardbaar gebrek aan respect voor de regels van de beroepsethiek en de nauwgezetheid in het beroep en op het opzettelijk misbruik willen maken van de prerogatieven die verbonden waren aan zijn hoedanigheid van lid van een territoriale rijkswachteenheid.
- c. Bovendien kan ik niet instemmen met de aangevoerde middelen van verdediging, aangezien :

- nadat zijn oversten vastgesteld hadden dat de aanwezigheid van eerste wachtmeester VAN MULLEN bij de rijkswacht onverenigbaar was met het belang van de dienst, zij onmiddellijk hebben voorgesteld betrokkene te verwijderen. Op 6 oktober 1987 heeft de Minister van Landsverdediging bij ordemaatregel de schorsing uitgesproken ten aanzien van de betrokkene. De situatie die als basis heeft gediend voor het door de verdediging geciteerde arrest van de Raad van State, is dus geenszins vergelijkbaar met de situatie van eerste wachtmeester VAN MULLEN;
 - het voorstel tot definitieve ambtsontheffing van eerste wachtmeester VAN MULLEN is binnen een redelijke termijn ingediend, aangezien de rechterlijke beslissing pas op 9 december 1993 ter kennis is gebracht van de rijkswachtoverheden;
 - de verjaring van de feiten in gerechtelijk opzicht staat geenszins in de weg aan een eventuele rechtspositionele maatregel en doet niets af aan de ernst van de feiten;
 - de verzachtende omstandigheden die door de verdediging worden aangevoerd, meer bepaald de gunstige getuigenissen over zijn manier van dienstvervulling, zijn uitzonderlijke bekwaamheid en zijn eerlijkheid, doen niets af aan de intrinsieke ernst van de feiten die hem ten laste worden gelegd en waarvan de juistheid en de onverenigbaarheid met de staat van lid van het rijkswachtpersoneel trouwens al unaniem bewezen zijn door de onderzoeksraad.
- d. Ik ben dan ook van oordeel dat de feiten begaan door eerste wachtmeester VAN MULLEN om deze redenen op rechtspositioneel vlak met de strengste rechtspositionele maatregel moeten worden bestraft, te weten ontslag van ambtswege uit het ambt.
- e. Bijgevolg spreek ik ten aanzien van hem, met toepassing van de bepalingen opgenomen onder het hierboven vermelde punt 1, definitieve ambtsontheffing door ontslag van ambtswege uit".

16. Arrest nr. 52.039 van 8 maart 1995 wijst de vordering tot schorsing van de bestreden handeling af wegens gebrek aan ernstige middelen.

17. De Raad van State stelt bij zijn arrest nr. 76.152 van 7 oktober 1998 de uitspraak uit en stelt

het Arbitragehof een prejudiciële vraag met betrekking tot het eerste middel van het verzoekschrift.

18. Het Arbitragehof zegt in zijn arrest nr. 129/99 van 7 december 1999 voor recht :

" Artikel 33 van de wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het personeel van het actief kader van het operationeel korps van de rijkswacht, zoals het bestond vóór de vervanging ervan bij de wet van 24 juli 1992, schond de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet, in zoverre het niet voorzag in de verjaring van de tuchtrechtspleging ten aanzien van de rijkswachters",

om de volgende redenen :

" B.6. (...) het gelijkheidsbeginsel gebiedt niet dat de wetgever in een verjaring van de tuchtvordering voorziet, indien hij er in een voorziet voor de strafvordering.

De wetgever kan het aan de tuchtoverheid overlaten geval per geval te oordelen of de vordering is voortgezet overeenkomstig het beginsel van behoorlijk bestuur, dat een behandeling binnen een redelijke termijn oplegt.

Dienaangaande, wanneer de feiten eveneens als misdrijf kunnen worden omschreven, kan het, naar gelang van de bijzonderheden van elk geval, verantwoord zijn het resultaat van de strafvordering af te wachten vooraleer op tuchtrechtelijk vlak een beslissing wordt genomen.

B.7. Rekening houdend met de verplichting voor de tuchtoverheid om in de verschillende stadia van de procedure de vereiste van de redelijke termijn in acht te nemen, vloeien uit de ontstentenis van verjaring van de tuchtvordering geen onevenredige gevolgen voort ten aanzien van de categorie van rijkswachters tegen wie een tuchtrechtspleging wordt ingesteld, vergeleken met de categorie van rijkswachters tegen wie een strafvervolgning wordt ingesteld";

Overwegende dat verzoeker in een eerste middel kritiek levert op de motivering van de bestreden handeling; dat hij ervan uitgaat dat de toepassing van artikel 33, § 1, van de wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het personeel van het actief kader van het operationeel korps van de rijkswacht

vereist dat wordt vastgesteld dat de ten laste gelegde feiten bewezen zijn en dat de beslissing wordt gemotiveerd ten aanzien van de ernst van die feiten en van de onverenigbaarheid ervan met de staat van lid van het personeel van de rijkswacht; dat hij betoogt dat de omstreden beslissing niet verklaart dat de feiten bewezen zijn en niet vermeldt in welk opzicht ze ernstig zouden zijn; dat verzoeker erop wijst dat de tuchtrechtelijke vervolgingen steunen op een strafdossier en op feiten ten aanzien waarvan de strafvordering verjaard is; dat hij betoogt dat diezelfde ernst die wordt aangevoerd in de bestreden beslissing, wordt tegengesproken door de toch wel bevreemdende omstandigheid dat de schorsingsmaatregel bij ordemaatregel, genomen op 6 oktober 1987, op 12 mei 1994 een einde heeft genomen en dat verzoeker, aangezien de maatregel tot definitieve ambtsontheffing door ontslag van ambtswege eerst op 12 december 1994 uitwerking zou hebben, intussen in actieve dienst is geweest en nog is";

Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie aanvoert dat de administratieve overheid niet inactief mag blijven gedurende de strafprocedure en zich op de hoogte moet stellen van de inhoud van het strafdossier en er voorts aan toevoegt :

" In dit geval dient wel te worden vastgesteld dat de verwerende partij niet met omzichtigheid heeft gehandeld (in elk geval is zij overdreven voorzichtig geweest) door te kiezen voor achtereenvolgende ordemaatregelen met inhouding van wedde en door de tuchtprocedure eerst na verjaring van de strafvordering in gang te zetten. Niets stond er aan in de weg dat zij uitspraak deed toen de vordering nog hangende was";

Overwegende dat verzoeker een tweede middel ontleent aan schending van het algemeen beginsel van de redelijke termijn; dat hij in hoofdzaak betoogt dat de termijn binnen welke de tuchtrechtelijke overheid haar beslissing diende te nemen op 17 september 1993 is ingegaan, de datum waarop de procureur-generaal bij het hof van beroep te Luik de rijkswacht heeft ingelicht over

de "laatste rechterlijke beslissing die deze naam waardig is, te weten het arrest van 23 juni 1993 van de kamer van inbeschuldigingstelling" van dat hof, en dat de toepassing van de zwaarste tuchtmaatregel onverenigbaar is met het feit dat er bijna één jaar is verlopen sinds deze inlichting is verstrekt en meer dan zeven jaar sinds de feiten zich hebben voorgedaan; dat hij in zijn laatste memorie, aan de hand van verwijzingen naar de rechtsleer, betoogt dat niets eraan in de weg stond de tuchtprocedure in gang te zetten en zelfs uitspraak te doen terwijl de strafvordering nog hangende was;

Overwegende, wat de redelijke aard betreft van de termijn tussen het plegen van de feiten en de goedkeuring van de bestreden handeling, dat de verwerende partij antwoordt dat zij wanneer zij "verzoeker administratief heeft willen horen, is gestuit op een weigering van de onderzoeksrechter om haar toe te staan verzoeker te horen in verband met de feiten die aan de oorsprong lagen van zijn vrijheidsberoving" en dat zolang de zaak in onderzoek was, ze geen toestemming kreeg om verzoeker te horen; dat ze betoogt dat "het enige administratieve verhoor dat door de instruerend magistraat werd toegestaan, nadat deze zijn visum had verleend, alleen het verhoor was met betrekking tot de schorsing bij ordemaatregel, waarbij de overheid niet het vergrijp tegen de tucht behoort te beoordelen maar de noodzaak tot verwijdering uit de rijkswacht in het belang van de dienst" en dat "met inachtneming van de rechten van verdediging en de administratieve goede trouw, niet kan worden toegestaan dat dezelfde overheid dezelfde verklaring gebruikt om zowel een schorsing bij ordemaatregel te rechtvaardigen, als een tuchtprocedure in gang te zetten tot definitieve ambtsontheffing"; dat ze er tevens op wijst dat ze geen inzage kon krijgen in het strafdossier door zich burgerlijke partij te stellen, aangezien de Belgische Staat geen enkel nadeel had ondervonden door verzoekers kwalijke praktijken; dat zij

voorts zegt dat het van voortvarendheid zou hebben getuigd een tuchtprocedure in gang te zetten die kon leiden tot een zware straf, zonder enige zekerheid te hebben omtrent het bewijs van de feiten en op dat punt verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State; dat ze ten slotte erop wijst dat verzoeker onophoudelijk de wens heeft geuit te worden berecht, opdat zijn onschuld wordt bewezen, daar de verjaring hem niet interesseert;

Overwegende wat de twee middelen samen betreft, dat, behoudens uitdrukkelijke andersluidende bepaling, wanneer dezelfde feiten strafrechtelijk en tuchtrechtelijk worden vervolgd, de administratieve overheid er niet toe gehouden is de uitspraak uit te stellen tot het strafgerecht zich definitief heeft uitgesproken; dat ze er evenwel kan van uitgaan dat het voorzichtig zou zijn te wachten tot bij een rechterlijke beslissing definitief uitspraak is gedaan over de strafvordering; dat zulk een voorzichtigheid haar niet ontslaat van de verplichting om uitspraak te doen binnen een redelijke termijn, die beoordeeld wordt naar gelang van de toedracht van de zaak, het gedrag van de betrokkene en van de overheid; dat de overheid het administratief onderzoek zolang als zij kan moet voortzetten met haar eigen onderzoeksmiddelen; dat ze feiten ten laste van het personeelslid kan leggen waarvan hij heeft toegegeven dat hij ze heeft begaan of verklaringen die zijn vergaard in de loop van het gerechtelijk onderzoek en door de procureur-generaal zijn meegedeeld krachtens artikel 125 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

Overwegende, in het onderhavige geval, dat geen enkele tekst de verwerende partij verplichtte de uitspraak uit te stellen; dat haar enige demarche gedurende de justitiële procedure erin bestaan heeft te vragen om verzoeker te mogen ondervragen met het oog op

tuchtmaatregelen; dat het haar vrij stond, zodra hij vrijgelaten was en a fortiori zodra het onderzoek was afgesloten, hem te horen en getuigen te ondervragen en alle nuttige onderzoeksverrichtingen te doen; dat de verwerende partij op geen enkele tijdstip de procureur-generaal heeft verzocht om kennis te mogen nemen van het strafdossier; dat een burgerlijke-partijstelling het bovendien mogelijk maakt kennis te nemen van het genoemde dossier alvorens te moeten bewijzen dat de verdachte burgerlijk aansprakelijk is; dat verzoeker in zijn verklaring van 21 augustus 1987 de juistheid van alle feiten die hem in de tuchtprocedure ten laste zijn gelegd heeft toegegeven, maar dat hij, zoals voor de onderzoeksraad, heeft betwist dat hij frauduleuse bedoelingen heeft gehad en wijst op het volgende : "ik heb fouten gemaakt, dat geeft ik toe, en nochtans ben ik mij nooit bewust geweest van de ernst ervan"; dat de zaak, in die omstandigheden, niet geacht kan worden bijzonder complex te zijn en de houding van verzoeker de tuchtprocedure in geen enkel opzicht heeft vertraagd; dat het algehele stilzitten van de verwerende partij gedurende meer dan zes jaar onverklaarbaar is en in de gegeven omstandigheden niet kan worden gerechtvaardigd; dat de wens die verzoeker te kennen heeft gegeven om door het strafgerecht te worden vrijgesproken, alleen voor de onderzoeksraad is uitgesproken en bijgevolg niet ter zake dienend is; dat de middelen, in zoverre ze betrekking hebben op de onredelijkheid van een tuchtprocedure die uitmondt in een straf meer dan zeven jaar na de bestrafte feiten, gegrond zijn;

Overwegende dat het van geen belang is het andere middel van het verzoekschrift te onderzoeken, dat, gesteld dat het gegrond is, geen ruimere nietigverklaring kan meebrengen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit tot definitieve ambtsontheffing door ontslag van ambtswege dat ten aanzien van Jean-Marie VAN MULLEN is genomen door de Minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken op 23 november 1994.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 4.000 frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting, op één maart tweeduizend door :

de Hr. GEUS,	kamervoorzitter,
de Hr. LEROY,	staatsraad,
Mevr. GEHLEN,	staatsraad,
Mevr. HONDERMARCQ,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

M.-Cl. HONDERMARCQ.

J.-Cl. GEUS.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.